

Sagsøgernes påstande

- Den bøde, som sagsøgerne blev pålagt i Europa-Kommissionens afgørelse af 8. februar 2017 (C(2017) 900 final) om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, nedsættes.
- Der fastsættes betalingsvilkår for sagsøgerne.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført seks anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en fejl ved ikke at anvende samarbejdsmeddelelsens⁽¹⁾ punkt 26 (sidste stk.) på sagsøgerne for så vidt angår overtrædelsen varighed.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en fejl ved ikke at anvende samarbejdsmeddelelsens punkt 26 (sidste stk.) på sagsøgerne for så vidt angår overtrædelsen vedrørende Frankrig.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en fejl ved at anvende en særlig forhøjelse på 10 % ved beregningen af bødens størrelse baseret på punkt 37 i retningslinjerne for beregning af bøder⁽²⁾.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en fejl ved ikke at indrømme sagsøgerne en nedsættelse af bøden på 50 % i henhold til første led i samarbejdsmeddelelsens punkt 26.
5. Med det femte anbringende gøres gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med proportionalitetsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling samt princippet om individuelle straffe for så vidt angår bødens størrelse.
6. Med det sjette anbringende anmodes om, at Domstolen gør brug af sin fulde prøvelsesret til at fastsætte betalingsvilkår for sagsøgeren for den del af bøden, der stadig måtte være skyldig.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EUT 2006, C 298, s. 17), som senest ændret ved Meddelelse fra Kommissionen om ændring af Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EUT 2015, C 256, s. 1).

⁽²⁾ Retningslinjer for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a) i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006, C 210, s. 2),

Sag anlagt den 19. april 2017 — Zhejiang Jndia Pipeline Industry mod Kommissionen

(Sag T-228/17)

(2017/C 195/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd (Wenzhou, Kina) (ved advokat S. Hirsbrunner)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/141 af 26. januar 2017 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2017, L 22, s. 14) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

- Europa-Kommissionen og enhver intervenient, der måtte få tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført fem anbringender.

1. Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde nogle åbenbart urigtige skøn, da den fastslog, at rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, som overholdertekniske standarder fra henholdsvis USA og EU, er indbyrdes udskiftelige.
 - Kommissionen tilsidesatte sin pligt til at foretage en upartisk bedømmelse af relevante beviser, for så vidt som en række forskellige faktiske konstateringer i den anfægtede forordning vedrørende substituerbarhed enten er ukorrekte, selvmodsigende eller vildledende. Særligt er påstanden om, at den eneste importør, der samarbejdede, ikke fremlagde relevante beviser, ukorrekt.
 - Kommissionen fandt fejlagtigt, at rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning var certificeret dobbelt i overensstemmelse med standarderne i EU og USA. Den støttede sig udelukkende på ubegrundede påstande, fremsat i sidste øjeblik af klagerne, og som kun blev nævnt for første gang i selve den anfægtede forordning.
2. Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn og undlod at give en begrundelse for justeringen af den normale værdi og argumenterede på selvmodsigende vis.
 - Kommissionen støttede sig med urette på EU-erhvervsgrenens omkostninger og oplysninger om produktions ved fastlæggelsen af det passende niveau for justeringen. Den afviste et forslag om justering, der var baseret på oplysninger om det kinesiske marked, af grunde, der ikke var berettigede.
 - Den anfægtede forordning er i denne henseende i strid med grundforordningens artikel 20 og artikel 296 TEUF, og er endvidere ikke tilstrækkeligt begrundet.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at fastlæggelsen af den relevante periode er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.
 - Kommissionen handlede vilkårligt ved ikke at tage hensyn til en alternativ periode, selv om den rådede over de relevante oplysninger som følge af en tidligere undersøgelse.
4. Med det fjerde anbringende gøres gældende, at den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, ikke var i overensstemmelse med EU-rettens almindelige principper såsom princippet om god forvaltningsskik, princippet om gennemsigtighed og princippet om sagsøgerens ret til et forsvar.
 - Kommissionen undlod rettidigt at give sagsøgeren »de tilgængelige oplysninger« efter den foreløbige fremlæggelse. Da Kommissionen til sidst for første gang offentliggjorde oplysningerne sammen med alle de øvrige data og oplysninger i forbindelse med den endelige fremlæggelse af oplysninger, gav den ikke sagsøgeren mulighed for at foretage en meningsfuld undersøgelse.
 - Kommissionen tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar ved ikke at give sagsøgeren lejlighed til at kommentere væsentlige konstateringer, som var baseret på klagerens påstande, som var fremsat i sidste øjeblik ikke efterprøvede, og som blev nævnt for første gang i den anfægtede forordning.
5. Med det femte anbringende gøres gældende, at den anfægtede forordning, der blev vedtaget den 26. januar 2017, med urette fastslog, at sagsøgeren skulle betale antidumpingtold under henvisning til de bestemmelser i grundforordningen, der foreskriver den ekstraordinære referencelandsmetode til beregning af normalværdien af import fra Folkerepublikken Kina, til trods for den omstændighed, at EU's ret til at foretage en sådan ekstraordinær behandling udløb den 11. december 2016.
 - Den Europæiske Union har forpligtet sig til at overholde de særlige vilkår i Kinas WTO-tiltrædelsesprotokol via Rådets afgørelse om godkendelse af tiltrædelsen. Kommissionen skal som EU-institution overholde de internationale forpligtelser, som Unionen har påtaget sig under udøvelsen af sine beføjelser.
 - Den anfægtede forordning er ligeledes uforenelig med Unionens pligt til at fortolke sine antidumpingregler i overensstemmelse med international ret, navnlig når bestemmelserne specifikt tilsigter at gennemføre en international aftale, der er indgået af Unionen.